Column Sleutelstad
Door Jonny Tudor

24 oktober 2026 – Vincent

Het doel was om deze column te schrijven. Ik flapte mijn laptop open met mijn elleboog omdat ik in mijn linkerhand m´n koffie had, in mijn rechterhand de elektrische melkopschuimer - waar nog teveel melk in zat om het op het aanrecht te laten liggen dus neem ik die altijd mee naar mijn bureau om mijn koffie bij te vullen en tegen de tijd dat ik me besef dát ik het heb meegenomen is die melk altijd koud en schuimloos maar voel ik de plicht om het toch maar in mijn kopje te schenken uren later – en een lepel in mijn mond. Ik leg alles neer en open Word. Waar menigeen angstig wordt van een leeg digitaal A4tje met een knipperend verticaal lijntje wachtend op input ervaar ik vooral de vrijheid van een lege canvas. Ik kijk omhoog naar buiten - ik kijk vaak omhoog voor inspiratie, ik redeneer “intergenerationele christendom zoekend naar een God naar een iets dat over mij heen waakt om de eenzaamheid van mens zijn te verzachten” - en wow: is dat een vrouwtjesvink? Maar nog voordat ik mijn telefoon kan pakken om het naar Marret te sturen – een vriend die niks anders van mij heeft in onze gezamenlijke Signal *photo gallery* dan foto´s van ingezoomde *blurry* bewegende vogelachtige blobs die niemand anders dan hen kan identificeren als ´Vlaamsche gaai´, ´winterkonink´ of ´boomkruiper´- begint het kei en kei en keihard te regenen en dit heb ik nog nooit gezien: de vogel wordt haast weggespoten van de tak alsof er een brandslang op gericht is. Binnen enkele minuten heeft het zoveel geregend dat het water door mijn open raam naar binnen stroomt. Het typen gaat nu heel moeilijk. Ik heb nog nooit onder water getypt maar ik ben ambitieus, ik hou van een uitdaging en probeer met alle kracht woorden te tikken, dat gaat niet. De merel - het blijkt een merel, dat zie ik nu het 30 cm van mij af is - is ondertussen naar binnen gezwommen, jawel gezwómmen, gaat op het randje van de melkopschuimer zitten die net boven waterniveau uitsteekt – wat ik opvallend vind want blijkbaar is de melkopschuimer zo zwaar dat het niet aan het drijven is – en schudt haar veren, de druppels komen met geweld in mijn gezicht terwijl ik mijn ogen dichtknijp van schrik. Ze blijft zitten maar negeert mij, maakt geen oogcontact – “onbeleefd” schiet door mijn hoofd. Het water stijgt maar stopt bij haar nekje. Alles daarboven is droog, zo ook de laatste vijf centimeter van mijn laptopscherm, de rest onder water. Mijn blauwe wollen trui, mijn post-its met rode stift, de groene plant in mijn vensterbank, de bruine veren van de vogel beginnen te verbleken en terwijl alle voorwerpen die onder water staan beige worden, wordt het water steeds kleurrijker. Mijn onbeschreven digitale witte A4 verdwijnt achter het water dat voor het scherm kolkt in schitterende pauwveer-achtige kleurpaletten. Mijn ogen worden verblind door iets dat van buiten komt, ik knijp ze dicht en nadat ik ze met moeite nieuwsgierig open móet doen zie ik de zon in miniatuur met een plons het water in vallen, voor mijn scherm en voor mijn ogen. Omdat de zon buiten weg is wordt het pikkedonker, 11 sterren schieten door het raam en plonsen evenzeer het water in, voor mijn scherm. Ik poog niet meer te typen want het heeft toch geen zin en laat mijn handen drijven naar de oppervlakte. De merel en ik kijken beiden dezelfde kant op, De Sterrennacht is in minder dan 2 minuten hier in mijn kantoor op de Middelstegracht ontstaan. Vincent heeft deze geschilderd in een psychiatrische inrichting. Hij schreef naar Theo: "Waarom zouden de stralende stippen in de lucht niet net zo makkelijk te

bereiken zijn als de zwarte stippen op de kaart? Net zoals we de trein nemen, gebruiken we de dood om naar de sterren te reizen." Van Gogh schilderde het stuk in een tijd dat hij een sterke drang naar religie voelde. Ja duh, dat snap ik wel, als je zo mooi bent maar zo alleen. Hierna zou hij in een depressie terechtkomen en niet veel later maakte hij een eind aan zijn leven en ik ik ik kan het niet verkroppen dat de dappere, de diep voelende, de idealisten, de neurodivergente, de mooie, de pure, kiezen om te verdwijnen. Ik kan het niet verkroppen dat ik Jakob drie jaar geleden in een kist weggedragen zag worden, dé jongen in de vriendenkring wiens omhelzing altijd inniger voelde dan alle andere mannen om ons heen op die lege feestjes waar ik me een paria voelde, dé jongen die kunst omarm op alle vlakken, wiens glimlach zo beladen écht was, dé jongen die twee jongetjes achterliet in tranen op het kerkbankje vastgeplakt aan hun rouwende moeder, dé jongen die ik voor me zag om op late leeftijd die ene zachte mannelijke band mee te hebben.

In therapie zijn we beland bij mijn tienertijd en hoe ik in mijn kamer verpieterde van angst en eenzaamheid en op de grond ging liggen, starend naar het witte plafond waar mijn rijke fantasie de lege oppervlakte projecteerde met de meest fantastische taferelen. NOFX uit mijn kleine casetterecorder op de achtergrond met het liedje Vincent dat begon met *Starry Starry Night* en eindigde met *This world was never meant for one as beautiful as you* maar nee nee nee na al die jaren ben ik nog hier en ik ik ik zál niet verdwijnen als ze niet begrijpen, wij zijn gek en wij zijn in de meerderheid en wij zullen complex zijn en blijven en blijven schreeuwen voor ruimte voor complexiteit, het niet verdwijnen zal een *act of resistance* zijn. “Die voor je”, zoals mijn Rotterdamse partner - ook een gekkie - zou zeggen.